

Tale til Tue Biering (af Anne Liisberg, anmelder på Berlingske)

Teaterkatten 2017 gives til teaterinstruktør Tue Biering for forestillingen "Rocky!" på Husets Teater

"Kunst og politik er adskilte størrelser og hvad jeg gjorde var i kunstens verden", sagde Leni Riefenstahl. Det udsagn dekonstruerede dagens modtager af Teaterkatten grundigt i sin sceneudgave af samme filminstruktørs Triumph des Willes, hvor kunstens evne til at forføre politisk blev bastant eksemplificeret gennem tilskuernes egne kroppe.

Tue Biering – for ham er det jo, har siden sin debut i 2000 alene og i markante arbejdsfællesskaber, først *De flyvende grise* og siden *Fix&Foxy*, præget det danske teaterlandskab med sine skæve, vilde og magiske produktioner, der med en legesyg og påhidsom variation ofte netop blander fiktion og virkelighed. Og det på et utal af måder. Biering flytter teatret ud af de trygge scenerum, han flytter vores kroppe rundt i fremmede mennesker stuer, han lister sig ind i vores tanker med popkulturens trygge genkendelighed og vipper os derefter mentalt med sine twists på de kendte referencerammer.

Kunst og politik er måske adskilte størrelser, men kunsten og i dette tilfælde teatret kan tale ind i sin tid og bærer i sig muligheden for dialog mellem forskellige livssyn. Tue Biering laver ikke politisk teater i klassisk forstand, men han arbejder politisk med sine mange og helt, helt forskellige billeder af det globaliserede menneske og de verdensbilleder, der støder sammen i vores møde med hinanden.

Foreningen af Danske Teaterjournalisters pris Teaterkatten uddeles til en opsigtsvækkende instruktør. Tue Biering er både opsigtsvækkende, men også stilfærdigt kompromisløs i sine stadige udfordringer af teaterbegrebet og i sin insisteren på, at teatret vil og kan skabe betydning i vores kroppe og sind. Hos Biering er teatret "ej blot til lyst", men den didaktiske pegepind er erstattet af en kåd nysgerrighed, der bliver til nye formater, der både inkluderer og udfordrer.

Biering mestrer den publikumsinddragelse, som alle taler om, men få får til at ske. Hvad enten vi marcherer i takt eller bydes indenfor i ungdommens helt særlige land. "Det er det bedste teater, jeg nogensinde har været med til", sagde en af mine unge ledsagere til forestillingen UNGDOM på Republique i 2015. 'Og være med til' var sammen med deltagernes umiddelbarhed to af kodeordene for, at UNGDOM blev en teateroplevelse af de mere usædvanlige. Forestillingen fulgte en række faste punkter, hvor oplevelsen var bestemt af ens egen indsats – eller måske nærmere

ens mod til at kaste sig ind i de på én gang dybe og famlende snakke, som indkapsler det at være ung.

I dag skal han dog særligt hyldes for det, jeg vil kalde den bieringske adaption. Her møder Hollywood virkeligheden og skaber et tredje overraskende rum for refleksion. Siden prostitutionsforestillingen *Pretty Woman* skabte politisk debat og medieselvsving i 2008 har Biering jævnlige taget livet med denne selvudviklede form, der netop ikke reproducerer forlæggets genkendelighed, men i stedet vender op og ned på originalens udsagn.

I en sæson, hvor vi nærmer os kvalmegrænsen for sceniske versioneringer/ remedieringer/ gentænkninger af alskens tv- og filmsucceser, går Biering således på skrømt med, men allermest imod strømmen med forestillingen *Rocky!* på Husets Teater. *Rocky!* passer nemlig ikke ind i den gængse adaptionsskabelon, men forvandler derimod det filmiske forlæg til en lige dele velplaceret og overraskende upercut til tidsånden, som har udløst både tårer, fornægtelse, klapsalver og kaskader af anmelderstjerner.

Bierings *Rocky!* punkterer den stereotype, semi-venstreorienterede middelklassefremstilling af taberen som en, der vil sejre over sin sociale arv. Samtidig afklædes den semi-venstreorienterede middelklassekunstner, der i forestillingen mister kampen om sproget og dermed også magten til at definere værdierne. Den magt overtages af den unge DF-politiker, der invaderer scenen med et helt andet livssyn end Bierings kernepublikums og dermed understreger forestillingens centrale pointe: der findes en højreorienteret stemme derude, der ikke bekræfter det venstreorienterede ekkorum og ikke vil defineres af dets værdier, som den ikke deler. *Rocky!* bruger voldsomhed og virkelighed til at åbne døren mellem verdensbilleder og give stemme til dem uden for kunstens eget trygge ekkokammer og konfronterer os derfor meget direkte med et helt generelt og særdeles aktuelt demokratisk problem, hvor essensen er, at vi ikke evner at respektere, kommunikere og fremstille andre end dem, der ligner os selv.

Biering giver plads til dialogen i og med virkeligheden, men aldrig slip på kunstens skabende kraft og udtryk. Hans stadige forsøg på at placere teatret kunstnerisk lige midt i virkeligheden afkræver respekt og vi ser frem til nye varianter af den bieringske adaption, idet vi i dag honorerer Tue Biering for seneste skud på stammen, *Rocky!*

Stort tillykke med Teaterkatten 2017.